

הוא.

אהרן.

ומתריצין: **אמר רב פפא: מתניתין באריכא שמיטא פניא, גבוה ורוזה ביחס לגובהו, ומחמת רזונו וגובהו הרב נעשה כפוף וחוליותיו נראות כאילו שמוטות, ולכן מראהו מכוער.**

אמר ריש לקיש: אדם שהוא גבוה, לא ישא אשה גבוהית, שמא יצא מהן ילד שיהיה גבוה כמו תורן.

אדם שהוא ננפ, לא ישא אשה שהיא ננסת נמוכת קומה, שמא יצא מהן ילד שהוא אוצבתא נמוך ביותר.

אדם שהוא לבן, לא ישא אשה שהיא לבנה, שמא יצא מהם ילד שהוא בוחק לבן מאד.

אדם שהוא שחור, לא ישא אשה שהיא שחורה, שמא יצא מהן ילד שהוא טפוח שחור ביותר.

שינוי במשנה: **החרש השוטה והשכור.**

ופרכינן: **שכור, אחולי מיחל עבודה, דכתיב: [ויקרא י' ט'] "יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך. וכתיב: "ולהבדיל בין הקדש ובין החול". ודרשינן "להבדיל בין עבודה קדושה למחוללת". ואם כן בהדי הנך מומי גמורין בעי למיחשב. ומאי טעמא תני לשכור כאן במתניתין בהדי מומין שפוסלין משום שאינם שווים בזרעו של אהרן, דהנך לא מחלי עבודה.**

ומתריצין: **מתניתין איירי בשאר דברים — שאר משקין המשכרים, שאינם בכלל אזהרת התורה "יין ושכר אל תשת". והשותה מהם אינו פסול אלא משום שאינו שוה בזרעו של**

ודלא כרבי יהודה, דלדידיה שאר משקין המשכרים דינם כין.

דתניא: אבל דבילה הגדילה במקום ששמו קעילית, והיא משכרת כמו יין. ושתה חלב, או דבש שהתבשל עם מים, ונכנס למקדש, חייב מלקות משום "יין ושכר אל תשת". וברייתא זו רבי יהודה היא. וכיון ששאר משקין הם בכלל "אל תשת" הרי הם גם בכלל "ולהבדיל בין הקדש ובין החול" ומחללים עבודה.

ומתניתין דפסלינן שכור משאר משקין רק משום שאינו שוה בזרעו של אהרן, לאו רבי יהודה היא.

מתניתין:

אלו כשרין באדם לעבוד, ופסולין בבהמה!

אותו ואת בנו, אסור לשחוט אותו ואת בנו ביום אחד, ולכן הבהמה השניה פסולה להקרבה באותו יום שנשחטה הראשונה, מה שאין כן בכהן שעובדים יחד האב והבן.

וטריפה בבהמה פסול, ובאדם שהוא טריפה כשר דהוה מום שבסתר.

וייצא דופן, שלא נולד דרך רחם, אלא הוציא והוה דרך דופן בטן אמו. ופסול להקרבה דכתיב: "כי יולד", פרט ליוצא דופן. מה שאין כן בכהן שנולד דרך דופן לא נפסל לעבודה.

[ושנעבדה בהן עבירה, שנרבעו ושהמית את האדם] פסולין להקרבה כדלעיל מא, א